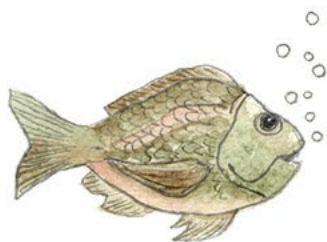

Pohádky o vodníciích

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Pohádky o vodnících

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.edika.cz
www.albatrosmedia.cz

edika.

Iva Tomečková
Pohádky o vodnících – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2024

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

Pohádky o vodnících

Iva Tomečková

Ilustrovala Tereza Křemínská

edika.

Houslista a hastrman

Je už to hodně let, kdy ve vesnici, které se říkalo Lipová, žil mládenec. Jmenoval se Jíra. Chlapík to byl šikovný, ale nadmíru líný. Do ničeho se mu pořádně nechtělo. Zato však nade vše miloval muziku a sám také uměl ledasjakou písničku zahrát. Ale že byl líný i na to, aby na housle pořádně cvičil, nestála ta jeho hra nikdy za nic. Pokaždé mu nějaká nota utekla, housle úpěly, prostě bylo to jeho hraní asi takové, jako když tahá kočku za ocas. Že je to všechno důsledek jeho lenosti, si ale Jíra připustit nechtěl. Byl přesvědčen, že za jeho neúspěch mohou nedokonalé housle.

Když měl lepší den, šel přece jen na housle cvičit. Ale že se to fidlání nedalo poslouchat, máma ho brzy ze světnice vyhnala.

„Praskne mi z toho tvého vrzání hlava. Buď přestaň, anebo jdi hrát na dvůr!“ hudrovala.

Ale ani obyvatelé dvora z toho hraní neskákali radostí. Slepice zděšeně kdákaly, kohout kokrhal jak pomínutý, kačeny a husy přemýšlely, kam by utekly, a dokonce i kocourovi se zježily chlupy a zhnuseně odešel na zahradu.

„Mám krám, hloupý, špatný, laciný. Kdybych tak měl peníze na pořádné housle, to bych teprve světu ukázal, co ve mně dříme,“ řekl si Jíra a raději hraní zase nechal.

Shánět pořádnou práci, aby si na nové housle vydělal nějaký ten krejcárek, se mu ale také nechtělo. Raději šel na louku, lehl si na mez, koukal do sluníčka a snil, jaký z něho jednou bude velký houslový mistr. Koukáním do nebe se ale ještě nikdy nikdo mistrem nestal, a Jíra vrzal pořád falešně.

Samozřejmě, že o jeho hru nikdo nestál, a místní muzikanti ho přibírali do party jenom z nouze, tehdy, když některý houslista onemocněl.

„Ach jejdá, to zase bude,“ říkali si. „Musíme ho postavit někam za nás dozadu, aby nám hru moc nekazil. Ale co se dá dělat, ono to bez toho vrzáka asi opravdu nepůjde.“

Jednou se mu poštěstilo, že pro něho vzkázali z vedlejší vesnice, kde chyběl jeden muzikant do počtu. Zrovna se jim houslista rozstonal. Jíra byl štěstím bez sebe a s velkým nadšením nabídku přijal.

„Dneska jim to, panečku, ukážu,“ sliboval si a nemohl se dočkat večera. Sotva se začalo stmívat, popadl svoje housličky a chvátal s nimi do sousední vesničky zvané Louka. Mezi Loukou a Lipovou stojí o samotě mlýn, říkají tam „u Maňáků“ nebo „v Maňáčatech“.

V měsíčním světle vypadal mlýn tajemně jako z nějaké pohádky. Pofukoval mírný větřík a rozhoupával větve lípy, která rostla u domu a házela kolem stavení nádherné stíny. Jíra už zdaleka slyšel jakousi hudbu.

„To asi ševlí listy té lípy,“ pomyslel si.

Jak se ale k mlýnu přibližoval, zřetelně rozpoznával zvuk houslí.

„Mě snad šálí sluch? To je přece divné, kdo by takhle navečer u mlýna ve tmě vyhrával?“ říkal si.

S každým Jírovým krokem byla hudba hlasitější. V životě už slyšel hrát hodně skvělých houslistů, ale toto byla přímo rajská hudba. A čím více se Jíra přibližoval, tím více na něho působily ty jímavé zvuky houslí, až se nakonec musel zastavit a chvíli naslouchal jako očarováný. Trochu se sice bál, ale pořád ho cosi

vábilo, aby šel ještě blíže a blíže, až ke stavidlům mlýna. Dodal si přece jen odvahy a došel až k nim. Tam zahlédl v příšeří mužskou postavu, nějakého chlapíka sedícího na stavidle. Divné na tom bylo, že přes náramný hukot vody zněla hudba stále silněji a výrazněji.

Jírovi se svíralo hrdlo strachy, ale nakonec se přece neznámého zeptal: „Kdo jsi, vzácný pane? A odkud jsi sem přišel?“

„Kdo jsem, ten jsem,“ odpověděl onen tajemný houslista a jaksi podezřele se uchechtl. Vzápětí se ale sám zeptal:

„Co ty tu pohledáváš večer u opuštěných stavidel? Jen tak jsi nepřišel. Ty ode mne něco chceš?“

„Chtěl bych mít ty tvoje housle,“ vyhrkl Jíra bez váhání.

Hned mu ale došlo, že to, co řekl, nebylo zrovna dvakrát zdvořilé, a snažil se to zamluvit: „Jdu hrát do Louky, a jak jsem procházel kolem mlýna, zaslechl jsem tvou hudbu a ta mne k tobě přivábila. V životě jsem nic tak krásného neslyšel.“

Neznámý se ale nedal hezkými řečičkami zmást a řekl zpříma:

„Mých houslí se ti zachtělo. Nemáš malé přání. To tedy ne.“ K Jírově velké radosti však neřekl přímo, že by bylo toto přání nesplnitelné. Jíra si proto dodal odvahu a zkusil zaprosit: „Vím, je to ode mne velká smělost, ale jsem opravdu ochoten dát ti za tvoje housle všechno, co mám, anebo udělat, co ode mne budeš žádat.“

„Housle nejsou na prodej,“ ozvalo se ze stavidla.

„Tak mi je aspoň půjč,“ prosil Jíra. „Byl bych ten nejšťastnější člověk na světě, kdybych si na ně mohl zahrát.“

„Copak o to, půjčit bych ti je mohl. Ale mám nějaké podmínky: Bude to jen na dnešní večer. Až v noci půjdeš od muziky,

tak mi je zase vrátíš. A kdybych tu náhodou nebyl, tak mi je sem položíš. A ještě něco, na oplátku mi tu musíš nechat ty svoje housle. Tak co, jak se ti líbí moje nabídka, přijímáš?“

„To se ví, že přijímám,“ nadšeně souhlasil Jíra. Chňapl po houslích a utíkal s nimi do Louky. Byl tak strašně rozradostněný, že ho ani nenapadlo přemýšlet, s kým se to vlastně potkal a na dnešní večer si housle vyměnil. Byl celý nedočkavý, až v Louce housle vyzkouší.

To, co přišlo, však Jíra opravdu nečekal. Housle hrály přenádherně. Lidé přestávali tančit a v němém údivu naslouchali podmanivým tónům. A tleskali a tleskali a bez přestání žádouli, aby Jíra přidával další a další písničky. A všichni se podívovali: „Když tu tenhle chlapík zaskakoval posledně, byla ho hrůza jenom poslouchat. Ohromně se od té doby zlepšil, je jako vyměněný. Ten teda musel dříť, když se až k takové krásné hudbě dopracoval.“

„Ať žije Jíra z Lipové! Sláva mu! To je, panečku, muzikant!“ křičeli a házeli mu peníze jeden za druhým.

I sám Jíra byl z toho celý popletený. Připadal si jako u vytržení a hlava mu to nemohla pobrat.

„Tak se mi ten sen přece jenom splnil,“ liboval si. „Je ze mne skutečný virtuos. To byla ale krása, jak mi ti lidi tleskali! A peněz si nesu tolik, že bych si snad i nové housle mohl koupit. Ale mám tyto a s nimi ze mne nakonec bude i boháč. Možná si mne budou zvat i na koncerty do města.“

Natolik hloupý však přece jenom nebyl, aby si neuvědomoval, že to ne on, ale ty zázračné housle se zasloužily o všechn ten úspěch a slávu.

„Jenže ty housle mi nepatří,“ posmutněl. „Za chvíli je vrátím tomu podivnému chlapíkovi a bude ze mne zase stejný vrzal jak dřív.“

Je jasné, že housle se mu vracet chtělo pramálo. Lámal si hlavu, jak by to udělal, aby mu zůstaly. Že by neznámého umluvil, aby mu je daroval, tomu moc nevěřil. A tak přemýšlel a přemýšlel, šel čím dál pomaleji, aby získal čas, až mu hlavou probleskl spásný nápad.

„Půjdu kolem stavidla a budu dělat jakoby nic. Budu se tvářit, jako že jsem zapomněl. Jestli mne ten neznámý chlapík uvidí a zavolá na mne, zkusím ho uprosit. Třeba ho nakonec obměkčím. Ale jestli na mne nezavolá, půjdu klidně dál. Vždyť je skoro nad ránem, a člověku se po probdělé noci z hlavy ledacos vykouří,“ utěšoval se.

Na stavidle i u mlýna byl hluboký klid. Po chlapíkovi jako by se zem slehla. Jíra vrazil hlavu mezi ramena a upaloval domů, co mu síly stačily. Pro jistotu se raději ani neotáčel, jen aby už byl doma. Housličky celou dobu pevně držel pod paží a tisknul si je k tělu.

„Třeba to nakonec vyjde, třeba přece jen budete moje,“ říkal si.

Doma se dvakrát nerozmýšlel, jen se trochu opláchl a zalezl do peřin. Ještě ani neležel a už spal. Vždyť to také byla dlouhá noc a Jíra toho zažil tolik, že byl dočista vyčerpaný. Spal sice tvrdě, ale málo. Do úplného rozednění zbývalo jen pár hodin. Netrvalo dlouho a sluneční paprsky lechtaly Jíru na tváři. Ještě celý rozespalý

a popletený vyletěl z postele a první jeho myšlenka patřila houslím, které si před spaním pečlivě uložil do pouzdra na noční stolek.

„Já si musím zahrát,“ pohánělo ho to. „Já musím na ty housle hrát stůj co stůj,“ a už se hrne k pouzdru a otevírá ho. Jenže co to? Chvilku si třel oči, jestli se mu to jen nezdá. Na dně pouzdra leželo jen staré kopyto!

„Já toho chlapa roztrhnu jak hada!“ řval Jíra. „Kdyby mi tu aspoň ty moje staré housle nechal! Já mu namlátím, já mu to ještě ukážu! Jen co zase přijde večer a setmí se, já si za ním k tomu stavidlu doběhnu!“ V duchu však věděl, že nikam nepoběží a nikoho nebude ani trhat, ani mlátit, ani nic podobného.

Celý rozlíčený vyprávěl historku, jak přišel o své housle, celé rodině, a protože byl opravdu hodně rozzlobený, tak i každému, koho ve vsi potkal. Lidé jen kroutili hlavami.

„Kdo ví, co to bylo za chlapa! Ale ať to byl, kdo to byl, jedno je jisté. Byl to neřád a podvodník!“ vztekal se u vyprávění Jíra. „Prý si housle vyměníme. A nakonec mi ty moje staré nenechal a místo těch nových mi dal staré kopyto!“ nadával Jíra.

O tom, že chtěl housle získat podloudně a chlapíka obelstít, raději pomlčel.

Nakonec jeden stařeček usoudil: „Ba ne, Jíro, tebe nenapálil žádný podvodník! Tebe musel napálit sám vodník! Docela obyčejný hastrman! Buď rád, že tě neutopil!“

A Jíra musel připustit, že na tom něco bude.

„Nu, co,“ pomyslel si. „Vydělal jsem si kupu penízků a housle si koupím nové. A začnu pořádně cvičit.“

Jestli svoje sliby dodržel, nikdo neví. Vodě se ale pro jistotu od té doby zdaleka vyhýbal.